

δίας ὑπὸ τῶν Περσῶν εἰς τὸν Κύρην.

Ἡ Μίλητος δὲν εἶναι περίφημος εἰς τὴν ἱστορίαν διὰ μόνον τὰ πλοῦτή της, ἀλλὰ καὶ ὡς πατρίς τῶν φιλοσόφων Θαλοῦ, Ἀναξιμάνδρου καὶ Ἀναξιμένους, τῶν ἱστοριογράφων Κάδμου καὶ Ἐκαταίου, καὶ τῆς ὁράϊας καὶ πεπαιδευμένης Ἀσπασίας, ἥτις ἔζησεν εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Περικλέους.

Ἡ Μίλητος ἂν καὶ ἔχασε πολλὸ ἀπὸ τὴν προτέραν της δόξαν καὶ σπουδαιότητα ἡμαρτε μέχρι τοῦ Μεσαίω-
νος, ὅτε κατεστράφη ὑπὸ τῶν Τούρκων καὶ ἄλλων βαρβάρων λαῶν τῆς Ἀσίας.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ.

(Ἰδε προηγούμενον ἀριθμὸν)

ΚΕΦΑΛ. ΙΒ'.

«Ἐμπίρδε, κύριε ὑπαξιπστά! » ἐφώναζεν ὁ Ταγματάρχης καὶ ἀμφοτέροι ἐκέντησαν τοὺς ἵππους των καὶ ἀπῆλθον δρομαίως, παρακολουθούμενοι ὑπὸ πολλῶν πυροβολισμῶν, οἵτινες ὅμως ἐπέτυχον οὐδέτερον.

Τὸ δὲ δυστυχὲς θῦμα τῆς ἐπιθέσεως ταύτης ὁ ἱπποκόμος ἔκειτο χαμαὶ νεκρὸς, ἔως οὗτου εὐρέθη ὑπὸ τινων χωρικῶν. Ἀλλ' ἐπειδὴ οὕτε ὁ ἵππος του, οὕτε τὰ χρήματά του εἶχον ἀφαιρεθῆ. ἦτο φανερόν ὅτι ἡ προσβολὴ αὕτη εἶχε σκοπὸν νὰ φονεύσῃ τὸν Γεώργιον καὶ νὰ ἀρπάσῃ τὰ ἔγγραφα.

Μὲ ὅλας τὰς ἄλλας προσπάθειάς τῶν ἐχθρῶν νὰ τὸν συλλαβῶσιν ἢ φονεύσωσιν, ὁ Γεώργιος ἠδυνήθη νὰ παραδώσῃ ὅλους τοὺς φακέλους ἀσφαλῶς. Μὲ ἀναπαυμένην δὲ συνείδησιν ἐπέστρεψεν εἰς τὸ τάγμα του, ἐκτελέσας ἐπιτυχῶς τὴν βασιλικὴν ἐντολήν. Ποίος γνωρίζει ὅποια θὰ ἦσαν τὰ ἀποτελέσματα, ἐὰν τὰ ἔγγραφα ἐκεῖνα ἐπιπτον εἰς χεῖρας τοῦ ἐχθροῦ! Ἐν αὐτοῖς ἐμπεριείχοντο ὁδηγίαι, δι' ὧν ὕστερον ὅλος ὁ Πρωσσικὸς στρατὸς ἀνεφάνη, σύσσωμος καὶ ἀπροσδοκῆτως, ἐνώπιον τῆς Δρέσδης, τῆς πρωτεύουσος τῆς Σαξωνίας, ὁ δὲ Βασιλεὺς τῆς Σαξωνίας ἠναγκάσθη νὰ δραπετεύσῃ εἰς ὀχυρὸν τινα βράχον.

Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ὁ Φριδερίκος ἦτο κύριος βλοκλήρου τῆς Σαξωνίας χωρὶς οὐδὲ ἓνα στρατιώτην νὰ ἀπολέσῃ. Εἰσῆλθεν εἰς Δρέσδην νικητῆς καὶ κατέλυσε ἐκεῖ. Ἄμα ἔφθασεν ἔστειλε νὰ καλέσῃ τὸν Γεώργιον, ὅστις προσελθὼν τὸν εὗρεν ἐν τῇ μέσῃ πολλῶν στρατηγῶν καὶ ἀνδρῶν ὕψλης περιωπῆς, εἰς τὸν κῆπον τῆς οἰκίας, εἰς τὴν ὁποίαν διέμενεν.

Ὁ Φριδερίκος ἐπροχώρησεν ὀλίγα βήματα εἰς προϋπάντησιν τοῦ Γεωργίου καὶ τῷ ἀνεφώνησε μὲ τόνον ἀκουστὸν εἰς ὅλους.

«Ταγματάρχα Βράουν εἶσαι ἀξίος πάσης ἐμπιστο-

σύνης καὶ πεποιθήσεως. Σὲ ὀνομάζω Συνταγματάρχην καὶ λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σοὶ ἀπυνεύμω τὴν ἐνδειξὴν ταύτην τῆς εὐνοίας μου.» Καὶ τοῦτο εἰπὼν, ἔλαβεν ἀπὸ τῶν χειρῶν ἐνδὸς ὑπασιπστοῦ τοῦ παράσημον, τὸ ὁποῖον ἐκρέμασεν ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ Γεωργίου. «Προσέτι σὰς παρακαλῶ,» ἐξηκολούθησε, «νὰ γευματίσητε μαζί μου σήμερον.»

Οὕτως ὁ Γεώργιος διὰ πρώτην φοράν παρεκάθισεν εἰς τὴν ἰδίαν τράπεζαν μὲ τὸν Βασιλέα, τὴν αὐτὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπροβιβάσθη καὶ ἐπαρασημοφορήθη.

Οἱ συνδαιτυμόνες ἐκάθισαν παρὰ τὴν τράπεζαν, εἰς αἵθουσαν, τῆς ὁποίας ἡ μία πλευρὰ ἦτο ἐξ ὕλων, ἔξωθεν δὲ τῶν ὕλων ἐκείνων ἦτο συνηγμένος πολλὸς ὄχλος, περίεργος νὰ ἴδῃ τὸ Βασιλικὸν γεῦμα. Καθ' ἣν στιγμήν ὁ Γεώργιος ἐκάθισεν εἰς τὴν τράπεζαν, εἶδε μεταξὺ τοῦ ἔξωθεν ὄχλου πρόσωπον, πολλὸ γνωστὸν εἰς αὐτόν, τὸ ὁποῖον δὲν ἤλπιζεν ὅτι θὰ ἔβλεπεν ἐκεῖ. Καὶ κατ' ἀρχάς μὲν ἐνόμισεν ὅτι ἠπατώντο οἱ ὀφθαλμοὶ του, ἀλλὰ πάλιν ἐβεβαιώθη ὅτι ἔβλεπε τὸν Γκόττληβ Οὐτρεχτ. Πλήρης δὲ ἀηδίας ἀπέστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς του, ἵνα μὴ βλέπῃ τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον τὸν ἠκολούθει παντοῦ. (ἀκολουθεῖ.)

ΤΑ ΠΡΟΫΛΑΙΑ.

Φαντασθῆτε πρὸς στιγμήν, φίλοι μου, ὅτι ζῆτε εἰς τὰς ἀρχαίας Ἀθήνας τὸ 400 πρὸ Χριστοῦ, καὶ ὅτι μίαν ὥρῃαν ἡμέραν τοῦ θέρους, τὴν 28ην τοῦ Ἀττικοῦ μηνὸς Ἑκατομβαιῶνος, κινεῖτε ἀπὸ τὴν οἰκίαν μὲ τὸν παιδαγωγὸν σας, διὰ νὰ ὑπάγητε νὰ ἴδητε τὴν Παναθηναϊκὴν Πομπήν, —τὴν μεγάλην πανήγυριν ἣ ὁποία ἐωρτάζετο εἰς πέντε ἔτη μίαν φοράν.

Κάτω εἰς τὴν ἀγορὰν σχηματίζεται ἡ μακρὰ γραμμὴ τῶν πολιτῶν, ἥτις θὰ ἀναβῇ εἰς τὴν Ἀκρόπολιν νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν Ἀθηναίων τὸν νέον πέπλον, τὸν ὁποῖον τῆς ἐκέντησαν τὰ εὐγενέστατα κοράσια τῶν Ἀθηναίων. Ἱππεῖς καὶ ἄρματα, ἱερεῖς καὶ θύματα, γέροντες θαλλοφόροι μὲ κλάδους ἐλαίας, νέοι μὲ ξίφη μυρτοστόλιστα, κανηφόροι παρθένοι μὲ χρυσὰ καλάθια ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἀναβαίνουν μὲ ρυθμικὸν βῆμα τὴν δυτικὴν ὑπώρειαν τῆς Ἀκροπόλεως. Ἡ λαμπρά των γραμμὴ ἀλλοῦ μὲν ἀστράπτει, ὅπου ὁ ἥλιος ἀντανακλάται, ἀπὸ τὰ ὅπλα τῶν νέων, ἀλλοῦ δὲ ἀσπρίζει, ὅπου ὁ ἄνεμος κυμαίνει τὰς λευκὰς στολὰς τῶν ἱερῶν καὶ τὰ φορέματα τῶν κορασίων, ἐνθ' ἐπὶ κεφαλῆς φέρεται ὕψηλὰ ὡς σημαία, ἡ ὡς ἱστίον χρυσοκέντητον ὁ Πέπλος τῆς Θεᾶς. Ὡς χρυσοῦς τις ὄφει ἀναβαίνει ἡ πομπή, ἑωσὺ κρύπτεται ὁ Πέπλος ἀνάμεσα τῶν στύλων λευκῆς κιονο-

τιχίας, ἥτις ἀπλώνει τὰς πτέρυγας τῆς πρὸς βορρᾶν καὶ νότον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ἀνηφόρου. Ἐξ στόλοι δωρικοὶ ἐπὶ τῆς ὕψεως καὶ τρεῖς ἰωνικοὶ ἐκατέρωθεν βα. σταίζουν ἐπιστόλιον χρυσαμένον, ἐπὶ τὸ ὅποιον λάμπει τὸ πολυχρώματον διάζωμα εἰς μετόπας καὶ τριγλόφους διηρημένον. Πρὸ τῆς εἰσόδου εἶναι δύο ἀγάλματα ἀνδρῶν ἐφίππων, τῶν διδύμων ἀδελφῶν, Κάστορος καὶ Πολυδεύκους. Πέντε διάδρομοι, ἀπὸ τοὺς κίονας τῆς ὕψεως σχηματιζόμενοι, μᾶς φέρουν εἰς πέντε ὑψηλὰς καὶ ὠραί...
ας πόλας ἐξ ὀρειχάλκου, διὰ τῶν ὁποίων διέρχεται ἡ πομπή καὶ τότε δι' ἄλλων ἐξ κίωνων ἐξέρχεται ἐκ τῶν Προπυλαίων εἰς τὸν περίβολον τῆς Ἀκροπόλεως.

Τὸ σχῆμα τῶν Προπυλαίων εἶναι περίπου ἔν Π, τὸ βραχύτερον σκέλος παριστᾷ τὴν νότιον πτέρυγα καὶ τὸ μακρότερον τὴν βόρειον, πρὸς βορρᾶν τῆς ὁποίας ἦτο δευτέρα αἶθουσα, ἡ πινακοθήκη, ὅπου ἦτο λαμπρὰ συλλογὴ εἰκόνων καὶ ἀγαλμάτων.

Τὰ προπύλαια ἦσαν ἄλλοτε ἔν ἀπὸ τὰ λαμπρότατα κτίρια τῶν Ἀθηνῶν. Πολλοὶ τὰ ἐνόμιζον καλλίτερα καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν Παρθενῶνα, καὶ εἶναι ἀληθές ὅτι δὲν ἐχρηιάσθη ὀλιγωτέραν ἐπιστήμην καὶ καλαισθησίαν ὁ ἀρχιτέκτων αὐτῶν, ἢ οἱ ἀρχιτέκτονες τοῦ Παρθενῶνος, διότι εἶχε περισσοτέρας δυσκολίας νὰ ὑπερνικήσῃ καὶ ὡς πρὸς τὴν τοποθεσίαν, καὶ τὸ σχῆμα καὶ τὸν ἀρχιτεκτονικὸν ρυθμὸν κτιρίου, τὸ ὅποιον ἔπρεπε νὰ ἦναι ἄξιον μὲν τῶν ναῶν εἰς τοὺς ὁποίους ἐχρησίμευσεν ὡς εἰσοδος, χωρὶς ὅμως νὰ ἀφαιρῇ τίποτε ἀπὸ τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν ἤθελον κάμει αὐτοί.

Ἀρχιτέκτων δὲ τῶν προπυλαίων ἦτο ὁ Μνησικλῆς, ὅστις ἤρχισε τὸ ἔργον κατὰ τὸ 437 π. Χ. καὶ τὸ ἐπεράτωσεν εἰς διάστημα πέντε ἐτῶν, ὑπὸ τὴν διεύ-

θυνσιν τοῦ Περικλέους, ὅστις ἦτο φίλος του. Σήμερον τὰ Προπύλαια εἶναι ἐλεεινῶς ῥεπιπωμένα, τὸ ἐπιστόλιον καὶ τὸ διάζωμα λείπουν εἰς τὰ πλεῖστα αὐτῶν μέρος, τὸ ἀέτωμα ἐγείνεν ἄφαντον, ἡ ὀροφὴ κατεστράφη, καὶ τῶν ἐξ ἰωνικῶν κίωνων τοῦ κεντρικοῦ διαδρόμου μόνον αἱ βάσεις καὶ τινες σπόνδυλοι μένουν. Οἱ Φράγχοι εἶχον ἄλλοτε φράξει τὰ διαστήματα μεταξὺ τῶν κίωνων καὶ ὑψώσει τὴν ὀροφὴν τοῦ κτιρίου διὰ νὰ γείνη παλᾶτιον εἰς τὸ ὅποιον κατῴκει ὁ Δοῦξ τῶν Ἀθηνῶν.

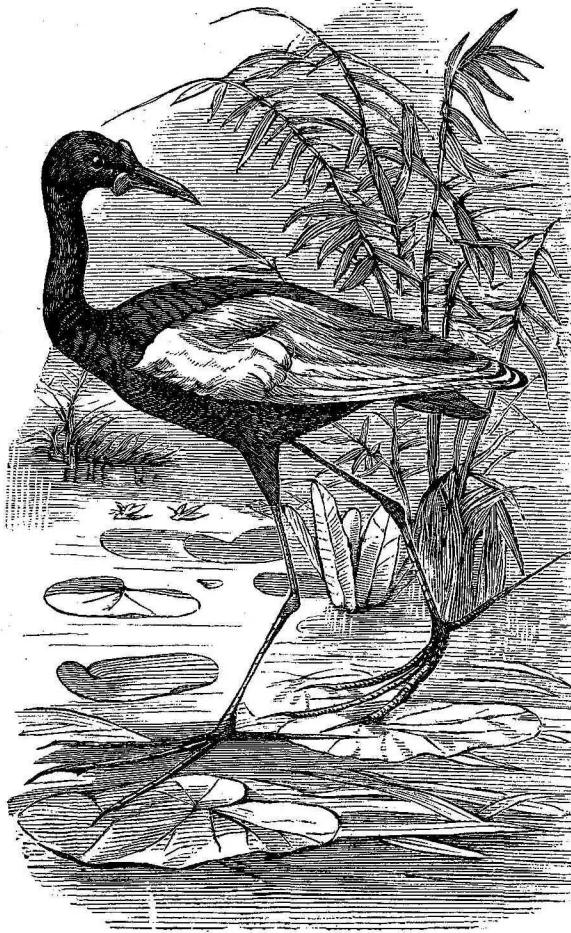
Ἐπὶ τῶν Τούρκων ἐχρησίμευσεν ὡς κατοικία τοῦ Ἀγᾶ, ἡ δὲ εἰσοδος ἦτο διὰ τειχισμένου δρόμου πρὸς νότον.

— Ἡ ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι εἰκὼν παριστᾷ τὴν ἀποφιν τῶν Προπυλαίων ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς Ἀκροπόλεως.

Η ΤΖΑΚΑΝΑ.

— Τὸ εἰς τὴν προκειμένην εἰκόνα ὠραίον πτηνὸν εἶναι περιέργον διὰ τὴν μεγάλην ἀνάπτυξιν τῶν ὀνύχων του, οἱ ὅποιοι εἶναι τὸσον μικροὶ καὶ τὸσον λεπτοί, ὥστε ὁμοιάζουσι μὲ σύρματα καὶ ἐμποδίζουσι πολὺ τὸ βάδισμα αὐτῆς.

Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ θεὰ πρόνοια τίποτε δὲν κάμνει χωρὶς σκοπὸν καλόν, ἐπρόεικε καὶ τὸ πτηνὸν τοῦτο μὲ τοὺς μακροὺς καὶ εἰς δεξιὰ λήγοντάς δακτύλους καὶ δυνάσας, διὰ νὰ τὸ βοηθῶσι νὰ ἐπιπλέῃ ἐπὶ τῶν ὑδάτων τῶν ποταμῶν καὶ λιμνῶν, χρησιμοποιέμενον ἐπὶ τῶν φύλλων, τὰ ὅποια, ὡς φαίνονται εἰς τὴν εἰκόνα, ἐπιπλέουσιν εἰς τὰ ὕδατα ἐ-

Τζακάνα ἡ Αὐστραλιανή.

κεῖνα. Ἡ Τζακάνα δύνεται διὰ τῆς βοήθειας τῶν ποδῶν τῆς τοῦτων νὰ περιπατῇ ἐπὶ τῶν ὑδάτων καὶ οὕτω διευκολύνεται εἰς τὴν εὐρεσιν τῆς τροφῆς τῆς.

Ἡ κοινὴ Τζακάνα εἶναι αὐτόχθων τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, ἀλλ' ἄλλα εἶδη αὐτῆς ἀπαντῶνται εἰς τὴν Ἀφρικὴν, τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν Αὐστραλίαν, τὸ Αὐστραλιανὸν μάλιστα εἶδος λέγεται, ὅτι εἶναι ἀξιόλογος δότης, ἀλλὰ δυσκόλως ἵπταται καὶ ἔτι δυσκολώτερον περιπατεῖ.

Τὸ πτηνὸν τοῦτο τρέφεται ἐξ ὑδροβίων ἐντόμων καὶ φυτῶν καὶ δυσκόλως ἐξημεροῦται.